

‘In Borgerhout zie je de wereld voor je ogen veranderen’

SARAH THEERLYNCK

Borgerhout een probleemwijk? Misschien, maar het is ook de artistieke bakermat van tal van theatermakers. Johan Petit (37) bijvoorbeeld is dit weekend te gast op het eerste Theaterfestival Borgerhout.

De Roovers, Laika, Bad van Marie: in Borgerhout schoten heel wat theatergezelschappen wortel. Zo ook het Marthaltentatief, het collectief van Bart Van Nuffelen en Johan Petit. ‘Klein Jowanekke’ groeide er zelfs op. Hij vertelt erover in de voorstelling *Bang*: “Ik ben opgegroeid in borgerhout/een stuk stad met weinig bomen/en heel veel huizen.” Maar het is ook het verhaal van Jamal Bouali, wiens verhaal Petit tegenover dat van zijn eigen jeugd plaatst. Het stuk speelt dit weekend op het eerste Theaterfestival Borgerhout. “Een fantas-

tisch initiatief”, vindt hij. “Het klopt ook. In Borgerhout woont nu eenmaal een hele hoop creatief volk bijeen.”

Hoe komt dat?

Petit: “Omdat je er mooie – en 10 tot 20 jaar geleden ook goedkope – huizen vindt, van het soort waar creatievelingen makkelijk verliefd op worden. Er gebeurt ook altijd iets in Borgerhout. Allerlei culturen wonen er door elkaar en dat zorgt voor spanning. Soms is die negatief, want het samenleven is er moeilijker dan in een dorp waar iedereen elkaar kent, maar vaak ook positief. Je weet nooit wat er je te wachten staat om de hoek van de straat. In Borgerhout zie je de wereld veranderen voor je ogen. Dat is vruchtbare grond voor acteurs, theatermakers en muzikanten. Niet dat Borgerhout het nieuwe Zuid aan het worden is. Daarvoor is de bevolking hier te verscheiden.”

Is het Borgerhout uit uw jeugd te vergelijken met dat van nu?

‘KLEIN JOWANNEKE’, GROTE AMBITIES

Johan Petit, afgestudeerd aan het RITS als toneelregisseur, richtte in 1996 samen met Bart Van Nuffelen het gezelschap Marthaltentatief op en maakte als theatermaker en acteur furore met voorstellingen als *De zoologie* en de *Klein Jowanekke*-cyclus. Met de *Revue van het ontembare leven*, waar *Bang* een onderdeel van is, wil hij de blik nog scherper richten op het leven in een grootstad van de 21ste eeuw. Het is één van de kleppers op het Theaterfestival Borgerhout. Het festival brengt premières van onder meer *Laika (Zetels van goud)* en *Madam Fortuna (De man in de reus)*. In totaal zijn er 25 voorstellingen, van sociaal-artistiek theater tot dans. www.theaterfestivalborgerhout.be. (ST)

“Eigenlijk wel. Zo heel veel is er niet veranderd. Alleen is Borgerhout nog internationaler geworden. In de jaren 80 woonden er voornamelijk Belgen en Marokkanen, nu strijkt de hele wereld hier neer. Ken je Borgerrio? Ook een fantastisch festival. Met muziek en dans van over de hele wereld viert het het hedendaagse Borgerhout. Als een Reuzenstoet van de 21ste eeuw.”

Borgerhout was ook de voedingsbodem van de voorstelling *Bang*.

“Inderdaad. Het gaat over twee mannen: Jamal Bouali en ik. Allebei groeiden we op in het Borgerhout van de jaren 80, maar het lijkt wel of we uit twee verschillende werelden komen. Racisme, soms onbedoeld en onbewust, tierde welig. Marokkanen werden als vreemd aanzien. Ze kwamen massaal in Borgerhout wonen, maar het was hun plek niet. Ze hoorden er niet. ‘Ga terug naar je eigen land’, kregen ze te horen.”

Keek ook u met een bange blik

‘In Borgerhout vind je het soort huizen waar creatievelingen gemakkelijk verliefd op worden. Allerlei culturen wonen er door elkaar’

naar Marokkanen?

“Ja. Ook voor mij waren dat vreemde mensen. Alleen al het brood dat ze aten! Dat zag er zo anders uit! Dat kwam van een ander continent! En dan die muziek en die henna op hun handen. Al die verschillen maakten het bijzonder moeilijk om contact te leggen. Maar door samen met Jamal te werken en op een podium te staan, heb ik ontdekt dat wij op veel vlakken wel dezelfde jeugd delen. We liepen rond in dezelfde straten en gingen frieten halen in hetzelfde frietkot.”

Zijn de angst en het racisme verdwenen uit Borgerhout?

“Er zijn nog steeds grote problemen, maar toch is er in de geesten van de mensen veel veranderd. Een Marokkaan is niet langer vreemd, een Marokkaan is normaal. Borgerhout is evenveel van hen als van ons. Al zullen alle problemen pas van de baan zijn als ik het niet langer meer over ‘hen’ en ‘ons’ zou moeten hebben.”